Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 16. Warszawa, dnia 10 czerwca 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22. tel. 696-87;
Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 40 — 42.

III. PISMA OKÓLNE.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

100.

OKÓLNIK Nr. 40

z dnia 6 czerwca 1936 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na przyjęcie odznaczeń cudzoziemskich.

(Nr. Pers. 801-62).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, oraz Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania okólnik P. Prezesa Rady Ministrów Nr. 19 z dnia 2 maja 1936 r. w sprawie udzielania zezwoleń na przyjęcie odznaczeń cudzoziemskich.

Jednocześnie uchyla się okólniki: 1) Nr. 101 z dnia 28.VIII.1923 r., 2) Nr. 146 z dnia 28 XII. 1923 r. i 3) Nr. 60 z dnia 4.VI.1924 r., ogłoszone w Zbiorze Zarządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych str. 897, poz. 2, str. 898, poz. 3 i str. 899, poz. 5.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

Otrzymują nadto:

P. Komendant Główny Policji Państwowej,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 47-30/7.
Warszawa,
dnia 2 maja 1936 r.

OKÓLNIK Nr. 19

Do

wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie.

W związku z ustawą z dnia 9 kwietnia 1936 r. o odznaczeniach cudzoziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 261) i rozporządzeniem Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 1 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 271) podaję do wiadomości Pana Ministra co następuje:

1) Prośby o udzielenie zezwolenia na przyjęcie odznaczeń cudzoziemskich powinny być wnoszone dla każdego odznaczenia osobno wraz z odpisem wierzytelnym dowodu nadania odznaczenia.

2) Władza administracji ogólnej I instancji powinna zaopinjować prośby osób, wymienionych w § 3 p. 2 lit. a rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych, biorąc pod uwagę wyłącznie kwalifikacje etyczne i nieskazitelność obywatelską (ustosunkowanie się do Państwa i Rządu) osoby prośbę wnoszącej, nie zaś czynnik zasługi, która spowodowała nadanie jej cudzoziemskiego odznaczenia,

3) Prośby osób wymienionych w § 3 p. 1 powinny być kierowane w drodze służbowej do właściwego Ministra, osób wymienionych w § 3 p. 2 lit. a — do Ministra Spraw Wewnętrznych, a wymienionych w § 3 p. 2 lit. b — do Ministra Spraw Zagranicznych.

4) Ministrowie przesyłają prośby Prezesowi Rady Ministrów, przyczem każda z nich powinna być uprzednio zaopinjowana przez Ministra Spraw Zagranicznych. Jeżeli jednak sprawa odznaczenia danej osoby była uprzednio przedmiotem porozumienia pomiędzy Ministrem Spraw Zagranicznych, a właściwym Ministrem, wystarcza powołać się na opinję wyrażoną podówczas przez Ministra Spraw Zagranicznych.

Prezes Rady Ministrów przedkłada prośby z odpowiednim wnioskiem Panu Prezydentowi Rzeczypospolitej.

5) O decyzji Pana Prezydenta Rzeczypospolitej zawiadamia Prezes Rady Ministrów Ministra Spraw Zagranicznych oraz właściwego Ministra, który zkolei zawiadamia osoby, wnoszące prośby; w razie decyzji odmownej Prezes Rady Ministrów zawiadamia również Ministra Spraw Wewnętrznych.

6) Do odznaczeń b. państw zaborczych t. j. monarchji austrjacko-węgierskiej, cesarstwa niemieckiego i cesarstwa rosyjskiego, otrzymanych przez obecnych obywateli polskich przed powstaniem Państwa Polskiego, t. j. przed 1 listopada 1918 r., ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o odznaczeniach cudzoziemskich nie ma zastosowania. Odznaczenia te podpadają pod kategorję odznaczeń b. państw zaborczych, o których mowa w § 10 ust. 1 lit. e rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 listopada 1935 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz, 534), które reguluje sprawę uzyskiwania zezwoleń na ich noszenie.

7) Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o odznaczeniach cudzoziemskich nie dotyczy również odznaczeń innych państw, otrzymanych przez obecnych obywateli polskich przed 1 listopada 1918 r., mogą być one noszone bez uzyskiwania zezwoleń na ich przyjęcie i noszenie.

8) W razie wniesienia prośby o zezwolenie na przyjęcie odznaczenia cudzoziemskiego, nadanego po 1 listopada 1918 r. za czyny dokonane w interesie b. państw zaborczych, t. j. monarchji austrjacko-węgierskiej, cesarstwa niemieckiego i cesarstwa rosyjskiego oraz za czyny dokonane w związku z likwidacją wojny

światowej z lat 1914—1918, władza, do której prośba została wniesiona powinna pouczać osoby, wnoszące tego rodzaju prośby, że nie mają one widoków pomyślnego załatwienia prośby, gdyż będą przedkładane Panu Prezydentowi Rzeczypospolitej z wnioskiem negatywnym.

9) W związku z art. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 1936 r. o odznaczeniach cudzoziemskich należy dołożyć starań, aby obywatele polscy, którzy otrzymali odznaczenia cudzoziemskie w okresie od powstania Państwa Polskiego do dnia 23 kwietnia 1935 r. t. j. do dnia wygaśnięcia mocy obowiązującej art. 96 ust. 2 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 267) i z jakichkolwiek bądź powodów nie uzyskali jeszcze zezwolenia na ich przyjęcie, jak również obywatele polscy, którzy odznaczenia te otrzymali w okresie od dnia 24 kwietnia 1935 r. do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 9 kwietnia 1936 r. o odznaczeniach cudzoziemskich, wnieśli prośby o zezwolenie na ich przyjęcie w terminie do dnia 1 maja 1937 r., w przeciwnym bowiem wypadku utracą prawo do tych odznaczeń.

10) Przy załatwianiu próśb o zezwolenie na przyjęcie odznaczeń cudzoziemskich właściwe władze powinny postępować z całym możliwym pośpiechem, mając na uwadze, że uzależniona od zezwolenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej na przyjęcie odznaczenia cudzoziemskiego, możność jego noszenia jest niejednokrotnie obowiązkiem kurtuazji w stosunku do państwa obcego.

Proszę Pana Ministra o podanie tego w możliwie szybkim czasie do wiadomości wszystkich podległych mu władz i urzędów.

(—) M. Kościałkowski
PREZES RADY MINISTRÓW

101.

OKÓLNIK Nr. 41

z dnia 9 czerwca 1936 r.

w sprawie instrukcji o sposobie wykonywania budżetu M. S. Wewn. w administracji ogólnej.

(Nr. GB. 22-29-7).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z uchwałą Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1935 r. oraz okólnikiem Nr. 85 z 1935 r. w sprawie odpowiedzialności za wykonanie budżetu na rok 1936/37 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 40, poz. 225) Ministerstwo przesyła aprobowaną przez Pana Ministra instrukcję o sposobie wykonywania budżetu M. S. Wewn. w administracji ogólnej, uzgodnioną z Ministerstwem Skarbu.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

INSTRUKCJA*)

o sposobie wykonywania budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w administracji ogólnej.

§ 1.

Podstawą do wykonywania budżetu są postanowienia ustawy skarbowej na dany okres budżetowy, przepisy rachunkowo-kasowe (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9, poz. 178 z 1935 r.) oraz zarządzenia Ministerstwa.

§ 2.

Naczelną zasadą przy wykonywaniu budżetu musi być dążenie do uzyskania dochodów co najmniej w wysokościach i ze źródeł przewidzianych w budżecie oraz uskutecznianie wydatków tylko na zaspokojenie celowych i nieuniknionych potrzeb administracji ogólnej.

§ 3.

Regulowanie zobowiązań nawet terminowych z niewłaściwych tytułów budżetowych jest niedopuszczalne. W każdym wypadku powstania konieczności uskutecznienia wydatku, nieprzewidzianego w budżecie, należy odnosić się do Ministerstwa o wskazanie źródeł pokrycia.

§ 4.

Wydatki należy pokrywać z kredytów miesięcznych, otwieranych przez Ministerstwo z zachowaniem podziału na pozycje, niezależnie od otwierania sum przez Izby czy Kasy Skarbowe tylko w paragrafach.

§ 5.

Kredyty miesięczne mogą być zużytkowane jedynie na wydatki bieżące danego miesiąca oraz na likwidację prawnie powstałych zobowiązań z miesięcy poprzednich.

Nie dotyczy to oczywiście niektórych dostaw, jak opału, druków, umundurowania, które są dokonywane na cały rok celem zmniejszenia wydatków i opłacane stopniowo z przewidzianych na ten cel kredytów miesięcznych.

Na rachunkach bieżących, o których mowa w okólniku Nr. 42 z 1935 roku (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 24, poz. 132), mogą być przechowywane tylko takie sumy budżetowe, które stanowią pokrycie istniejących już zobo-

---

*) W instrukcji skomasowane zostały wszystkie dotychczasowe zarządzenia oszczędnościowe.

wiązań, a które nie mogą być zaraz wypłacone ze względów formalnych.

§ 6.

Niedopuszczalne jest przekraczanie ogólnej sumy kredytów otwartych na dany miesiąc przez wykorzystanie pozostałości kredytów z poprzednich miesięcy (przekroczenie tangenty), gdyż może to spowodować naruszenie równowagi budżetowej.

Wykorzystanie pozostałości kredytowych z poprzednich miesięcy może nastąpić tylko za zgodą Ministerstwa.

§ 7.

Umowy mogą być zawierane na termin nie przekraczający okresu budżetowego. Umowy, nakładające na Skarb Państwa zobowiązania, które muszą być realizowane w ciągu kilku okresów budżetowych, mogą być zawarte tylko po uzyskaniu zgody Ministerstwa. Powyższe nie zmienia postanowień okólnika Nr. 94 z 1920 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 730) odnośnie zatwierdzania umów najmu.—Postanowienia § 7 nie dotyczą umów bezterminowych w sprawie stosunku służbowego z pracownikami kontraktowymi.

§ 8.

Wszystkie wypłaty winny być dokonywane czekami lub asygnatami (nie gotówką). Wyjątek od tej zasady stanowią zaliczki na podróże służbowe oraz wydatki gospodarcze, których ze względów technicznych, nie można uregulować czekiem lub asygnatą (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 19, poz. 258 z 1932 r.)

Maksymalną normą zaliczek, przechowywanych w Urzędzie Wojewódzkim ze wszystkich tytułów, jest kwota 3.000 zł. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 16, poz. 83 z 1934 r.).

§ 9.

Należności bez pokrycia, przekraczające 100 zł. w poszczególnym paragrafie, winny być najpóźniej do dnia 20 po zakończonym miesiącu przedłożone Ministerstwu w formie wykazu. Wykaz ten winien obejmować zaległości Urzędu Wojewódzkiego i podległych mu urzędów.

W wykazie należy zamieszczać nietylko sumy posiadanych nieopłaconych rachunków, lecz również kwoty należne za roboty i dostawy już dokonane, na które jeszcze nie przedłożono rachunku.

§ 10.

Dokonywanie wydatków winno się odbywać na podstawie ustaw, przepisów i zarządzeń, normujących wysokość należności pieniężnych i materjałowych, w ramach sum przewidzianych na te zamierzenia w planie wydatków na dany okres budżetowy i po zastosowaniu zasad oszczędnościowych, o których mowa niżej.

Odpowiedzialność za prawidłowe dokonywanie wydatków w ramach rozporządzalnych kredytów ponosi kierownik oddziału budż. gosp. zgodnie z okólnikiem Nr. 85 z 1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 40, poz. 225).

§ 11.

Uposażenie i dodatki.

Z kredytu na uposażenie należy opłacać wydatki na:

a) uposażenie personelu w ilości ustalonej przez Ministerstwo,

b) dodatki lokalne, funkcyjne, służbowe, zasiłki wyrównawcze.

Z kredytu na uposażenie należy pokrywać wynagrodzenia pracowników, pobierających niemniej niż 100 zł. miesięcznie. Otrzymujący wynagrodzenia poniżej 100 zł. miesięcznie winni być opłacani z odpowiednich kredytów rzeczowych.

Dodatkowe wynagrodzenia.

Również z kredytu na uposażenie mogą być opłacane wynagrodzenia za prace dodatkowe:

a) za administrację nieruchomości państwowych, sprawowaną przez urzędników państwowych i

b) za prace przy redakcji i administracji Dziennika Wojewódzkiego.

Wynagrodzenia dodatkowe, wymienione w punktach a) i b), mogą być wypłacane w wysokościach ustalonych przez Ministerstwo dla każdego z tych urzędników.

Nadto z kredytu na uposażenie można wypłacać wynagrodzenia szoferów za godziny nadliczbowe zgodnie z zasadami, o których mowa w okólniku Nr. 104 z 1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 20, poz. 188) oraz za dyżury niższych funkcjonarjuszów w dni świąteczne i w niedziele zgodnie z pismem okólnem z dn. 27.XI.1934 r. Nr. Pers. 106/2 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 33, poz. 279).

Zabrania się przyjmowania zastępców niższych funkcjonarjuszów na okres czasowej ich nieobecności (choroby, urlopu i t. p.) nieprzekraczającej 7 dni. Ograniczenia te nie dotyczą urzędów, posiadających tylko 1 funkcjonarjusza niższego.

Wynagrodzenie zastępcy niższego funkcjonarjusza nie może przekraczać wynagrodzenia najniższej grupy uposażenia.

Wynagrodzenie za służbę w niedzielę lub święto wypłacać można niższym funkcjonarjuszom jedynie w tych wypadkach, gdy nie można było udzielić zwolnienia od służby w tygodniu następnym po niedzieli lub świętach na jeden dzień powszedni.

§ 12.

Różne świadczenia osobowe.

Z kredytu na różne świadczenia osobowe należy opłacać:

a) zasiłki i nagrody,

b) umundurowanie,

c) opłaty ubezpieczeniowe,

d) składki do Państwowego Zakładu Emerytalnego.

Umundurowanie.

W myśl § 43 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) szoferzy, starsi woźni i pomocniczy woźni stali i prowizoryczni obowiązani są do noszenia umundurowania w służbie i otrzymują ze Skarbu Państwa umundurowanie za opłatą 25% jego wartości. Niżsi funkcjonarjusze kontraktowi mogą otrzymać umundurowanie na powyższych warunkach, jeżeli obowiązek umundurowania wynika z zawartej umowy (kontraktu).

Umundurowanie składa się z kurtki, spodni, czapki i przysługuje co roku, płaszcza — raz na trzy lata.

Umundurowanie dla funkcjonarjuszów niższych należy sporządzać z materjału trwałego, lecz możliwie najtańszego. Sporządzanie mundurów z sukna drogiego, stosowanie specjalnych form lub odznak, które podnoszą koszt wykonania, jest zabronione.

Zakupem materjału na umundurowanie dla funkcjonarjuszów administracji ogólnej zajmuje się Urząd Wojewódzki (Oddział OB.). Koszt umundurowania nie może przekraczać norm, ustalonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w szczegółowych objaśnieniach do preliminarza budżetowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Ubezpieczenia.

Regulowanie opłat ubezpieczeniowych oraz zgłaszanie i wymeldowanie funkcjonarjuszów w instytucjach ubezpieczeniowych winno być dokonywane ściśle w oznaczonych terminach, aby nie narażać Skarbu Państwa na niepotrzebne wydatki z tytułu kar za zwłokę.

§ 13.

Podróże służbowe i przeniesienia.

Z kredytu na podróże służbowe i przesiedlenia należy opłacać należności, wynikające z rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28.III.1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320).

Plan podróży służbowych winien być dostosowany w każdym miesiącu do wysokości otwartego kredytu.

Przy wyjazdach służbowych należy określać zgóry, w jakim najpóźniej terminie winno być wykonane dane zlecenie służbowe, a następnie przedstawione rachunki badać w szczególności co do należytego użycia czasu. Określenie powyższego terminu winno być oparte na obliczeniu, dokonywanem pod kątem widzenia oszczędnościowym. Urzędnik, który z powodów uzasadnionych, odeń niezależnych, nie może załatwić poruczonej mu czynności w czasie wyznaczonym dla jej spełnienia, jest uprawniony termin ten przekroczyć — obowiązany jest jednak przekroczenie to uzasadnić w swem sprawozdaniu.

Przy podróżach koleją winny być wykorzystywane bilety bezpłatnej jazdy. Bilety bezpłatnej jazdy koleją, przydzielone przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dla ogólnych celów służbowych, winny znajdować się w oddziale budżetowo-gospodarczym. Korzystanie z tych biletów dla celów niesłużbowych jest bezwzględnie niedopuszczalne. Urzędnik, mający odbyć podróż służbową z użyciem kolei, winien w zasadzie uprzednio zamówić bilet kolejowy. W razie gdy bilety będą zajęte, należy wydać zainteresowanemu urzędnikowi zaświadczenie o niemożności korzystania z bezpłatnego biletu, zaświadczenia takie winny być dołączane do rachunków w celu usprawiedliwienia wydatku poniesionego przez rachunkozdawcę na bilet kolejowy. Urzędnik, któremu powierzono wydawanie biletów kolejowych, winien prowadzić ewidencję wykorzystywania bezpłatnych biletów kolejowych i notować w niej każde wydanie biletu z podaniem daty i godziny wydania, imienia i nazwiska urzędnika korzystającego z biletu, numeru i daty delegacji oraz daty i godziny zwrotu biletu.

Podróże służbowe należy rozplanować w ten sposób, aby jeden urzędnik załatwić mógł—o ile oczywiście nie staną na przeszkodzie względy rzeczowe lub formalne — kilka równoczesnych zleceń służbowych. Przy podróżach służbowych należy wykorzystywać w szerokiej mierze wypadki wyjazdów komisyjnych, dokonywanych w interesie stron i przez nie opłacanych.

Urzędnicy, posiadający prawo korzystania z ulg przy przejazdach państwowemi lub zarządzanemi przez Państwo środkami komunikacyjnemi, likwidują koszty przejazdu według ceny ulgowej, niezależnie od tego, czy dany urzędnik z przysługującej mu ulgi skorzystał, czy też z własnej winy zapłacił cenę całego biletu.

Urzędnik, sprawdzający rachunki kosztów podróży, winien posiadać aktualne taryfy najmu koni i samochodów na terenie województwa

i kierować się niemi przy korygowaniu rachunków kosztów podróży.

Postanowienia okólnika Nr. 3 z 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 2, poz. 3) o potrącaniu z diet 10% za korzystanie z pokojów gościnnych uchyla się. Urzędnicy pobierający uposażenie z kredytów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych korzystają w czasie podróży służbowych z pokojów gościnnych bezpłatnie. Urzędnicy innych działów oraz urzędnicy samorządowi winni płacić za korzystanie z pokojów gościnnych według norm, zatwierdzonych przez Wojewodę.

Uzyskane opłaty winny być wpłacane na wznowienie tego kredytu, z którego pokryto wydatki na utrzymanie pokojów gościnnych.

Przeniesienia mogą być dokonywane jedynie za zgodą Ministerstwa.

§ 14.

Środki lokomocji.

Z kredytu na środki lokomocji należy pokrywać wydatki na eksploatację i konserwację samochodów oraz na przewozy kołowe.

Ilość samochodów utrzymywanych z funduszów państwowych w Urzędzie Wojewódzkim nie może przekraczać ustalonego etatu.

Wydatki na utrzymanie samochodów muszą mieścić się w granicach otwartych na ten cel kredytów.

Stosować wytyczne co do ograniczenia eksploatacji środków lokomocji, podane w zarządzeniach Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 27 lipca 1931 r. Nr. OB. 4828/4, z dn. 18 czerwca 1935 r. Nr. GB. 1584/4/p/30, z dn. 6 grudnia 1935 r. Nr. GB. 1584/5/p/30 (zarządzenia poufne) [1]).

Z kredytu na środki lokomocji należy opłacać również wydatki związane z przewozem wynajętemi środkami komunikacyjnemi, spowodowane translokacją biur.

§ 15.

Z kredytu na pomieszczenie należy opłacać:

a) komorne i należności uboczne,

b) opał,

c) światło,

d) woda,

e) utrzymanie czystości, asenizacja, oczyszczenie kominów,

f) remont i konserwacja sprzętu,

g) oraz za uprzednią zgodą Ministerstwa zakup sprzętu pomieszczeniowego i przeciwpożarowego.

---

[1]) Instrukcja o nadzorowaniu, ewidencji, konserwacji i użytkowaniu samochodów państwowych ogłoszona jest w Zbiorze Zarządzeń Min. Spraw Wewnętrznych str. 745, poz. 9.

Komorne.

Komorne winno być opłacane przez Urząd Wojewódzki za wszystkie pomieszczenia urzędów administracji ogólnej zarówno na podstawie umów najmu, jak i w myśl ustawy o ochronie lokatorów.

Biura starostwa winny być z reguły pomieszczone w jednym budynku a następnie dopiero może być rozpatrywana sprawa pomieszczenia w tym budynku służbowego mieszkania starosty i innych urzędów państwowych i samorządowych.

Należy ustalić położenie mieszkań służbowych w budynkach, mieszczących urzędy administracji ogólnej i zarządzić, aby zmiany położenia mieszkań były dokonywane za uprzednią zgodą Ministerstwa.

Należy stale dążyć w kierunku pomieszczenia urzędów w gmachach państwowych oraz w kierunku obniżenia umownego komornego.

Mieszkania reprezentacyjne wojewodów wolne są od opłat za czynsz, światło, opał i utrzymanie czystości w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.I.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82). Wydatki z tego tytułu ponosi Skarb Państwa.

Opał.

Normy opałowe ustalono okólnikiem Nr. 83 z 1929 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 926, poz. 5). Opał winien być nabywany w drodze przetargu. Uwzględniać należy w pierwszym rzędzie możliwe do osiągnięcia korzyści w jakości opału. Przy przetargu na węgiel należy przyjmować pod uwagę ofertę kopalni państwowej „Brzeszcze", zaś na drzewo — nadleśnictw państwowych. Baczną uwagę należy zwrócić na kontrolę przy dostarczaniu i wydawaniu opału.

Światło.

Siła żarówki w lampie biurowej winna mieć 16 świec normalnych, a nie może przekraczać 25 świec. Światło elektryczne górne może być używane tylko w tych wypadkach, gdzie zastosowanie oszczędniejszego sposobu oświetlenia nie jest możliwe. Należy przestrzegać, aby wszystkie niepotrzebne w danym czasie lampy były wyłączone. Poza tem należy ograniczyć, w miarę możności, przebywanie wieczorami w biurach, bez koniecznej do tego potrzeby.

Woda.

Należy kontrolować właściwe funkcjonowanie wodomierzy i kranów oraz konserwować je, aby woda bez potrzeby nie przeciekała.

Utrzymanie porządku.

Zabrania się przyjmowania dodatkowego personelu do sprzątania, froterowania, mycia

drzwi, pieców i okien w lokalach biurowych z wyjątkiem mycia okien przy opatrywaniu na zimę i czyszczenia okien na wiosnę oraz uprzątania lokali po remontach.

Utrzymanie porządku należy powierzyć pozostającej do dyspozycji służbie i czuwać nad oszczędnem zużyciem materjałów do utrzymania porządku.

Inwentarz.

Posiadany inwentarz biurowy należy odpowiednio konserwować, aby nie dopuścić do szybkiego zniszczenia.

Wypożyczanie inwentarza biurowego jest bezwzględnie wzbronione z wyjątkiem chwilowego wypożyczenia urzędom państwowym i samorządowym.

Zakup inwentarza wstrzymuje się. W wypadku konieczności nabycia inwentarza należy uprzednio uzyskać zgodę Ministerstwa.

§ 16.

Z kredytu na wydatki biurowe należy opłacać następujące należności:

a) zakup pieczęci urzędowych,

b) materjały pisarskie i przybory kancelaryjne,

c) druki,

d) remont i konserwacja maszyn biurowych,

e) opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne,

f) książki, pisma i ich oprawę.

Pieczęcie.

Wydatki za sporządzenie pieczęci urzędowych mogą być opłacane, jeżeli zamówienie dokonane było po porozumieniu się z Ministerstwem.

Materjały pisarskie.

Zakup przyborów kancelaryjnych jak kałamarzy, suszek, linij, korytek, popielniczek i t. p. należy ograniczyć i wykorzystać posiadane ilości.

Przy użyciu papieru należy kierować się następującemi zasadami:

1) Referaty winny być sporządzane w miarę możności na wpływach, t. j. pismach wchodzących.

2) W korespondencji między urzędami I i II instancji jak najszerzej należy stosować t. zw. załatwienie odręczne, to jest na samym akcie wchodzącym do urzędu, o ile niema potrzeby przechowywania tego aktu w archiwum.

3) Korespondowanie między wydziałami w województwie oraz między referatami w starostwach należy uważać za niedopuszczalne, winno ono odbywać się wyłącznie w drodze odręcznego udzielania sobie akt sprawy.

4) Należy możliwie ograniczyć sporządzanie odpisów pism do ilości najkonieczniejszej.

5) Na referaty i czystopisy ma być używany papier t. zw. słomkowy lub konceptowy, a nawet drukowy matowy, wszystkie według ustalonych wymiarów znormalizowanych.

Lepsze gatunki papieru mogą być używane tylko wyjątkowo do sporządzania aktów, mających znaczniejszą wagę państwową, (świadectwa, nominacje i t. p.).

6) Do każdego pisma, stosownie do długości tekstu, używać należy papieru odpowiedniego formatu.

Zwykle wystarczy 1/4 arkusza.

7) Dla tekstów krótkich papieru podwójnego w żadnym razie używać nie należy.

Pisma takie winny być w zasadzie sporządzane na kartkach bloczkowych.

8) Pisma, wychodzące z urzędu, mogą tylko wtedy składać się z dwu kartek, o ile pierwsza kartka została zapisana już po obu stronach.

9) Czystopisy winny być pisane na jeden odstęp z małym marginesem.

10) Powielenie okólników i pism okólnych należy ograniczyć do ilości koniecznej, matryce tych pism winny być zachowane celem ewentualnego wykorzystania dla odbicia dalszych potrzebnych egzemplarzy.

11) Zużycie papieru, kalki i gum przez maszynistki winno być poddane specjalnemu nadzorowi.

Należy wykorzystywać zezwolenie Ministerstwa Poczt i Telegrafów, aby urzędy pocztowe przyjmowały do przewozu pocztą korespondencję zwykłą także w kopertach przerabianych (nicowanych) lub sporządzonych z druków, wycofanych z użycia (makulatury) z wyłączeniem papieru gazetowego, z zastrzeżeniem jedynie, że przesyłki listowe wysyłane w takich kopertach, co do ich zamknięcia i zabezpieczenia ich zawartości, muszą odpowiadać postanowieniom przepisów pocztowych. Na korespondencji urzędowej, przeznaczonej do państwowych władz i urzędów cywilnych, przesyłanej w kopertach nie nowych, w razie uszkodzenia mają urzędy pocztowe stwierdzić fakt uszkodzenia odpowiednią adnotacją, uwidocznić nazwę odsyłki, zaopatrzyć podpisami dwóch funkcjonarjuszów i odciskiem datownika i zabezpieczyć w odpowiedni sposób zawartość przesyłki.

Druki.

Zamówienie na druki winny być dokonywane w trybie ustalonym w zarządzeniach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych: z dnia 14 lutego 1935 r. Nr. Gl. 50/18-78, z dnia 15 kwietnia 1935 r. Nr. GL. 50/18-86, z dnia 9 listopada 1935 r. Nr. GL. 50/18-89.

Jako druk, podlegający centralizacji zamówień, należy rozumieć nietylko druk wykonany techniką drukarską, lecz również wykonywany sposobem gospodarczym na powielaczu,

o ile nakład jego i zużycie roczne przekracza 500 egz.

Zamówienia na druki wymagają natychmiastowego wykonania, mogą być w drodze wyjątku oddawane bezpośrednio drukarniom lokalnym, o każdym jednak takim wypadku wyjątkowym należy równocześnie zawiadamiać Ministerstwo.

Przy wykonywaniu druków na miejscu należy zebrać oferty i powierzyć zamówienie najtańszej drukarni.

Maszyny.

Dozór nad maszynami do pisania należy w każdym urzędzie powierzyć jednej osobie, która winna czuwać, aby maszyny nie były niszczone przez piszącego z powodu nieostrożnego obchodzenia się lub zanieczyszczania oraz aby ewentualne braki techniczne były bezzwłocznie usuwane. Konserwację maszyn do pisania, liczenia i powielania w Urzędzie Wojewódzkim należy powierzyć solidnej firmie i notować datę i koszt naprawy poszczególnej maszyny. (Mechanik powinien notować atramentem każdą naprawę w książeczce, wydanej przez Urząd Wojewódzki).

Wypożyczanie maszyn jest niedopuszczalne.

Porto.

Porto na listy zagraniczne i expresy opłacają urzędy bezpośrednio. Opłaty za znaczki pocztowe do urzędowych przesyłek listowych uiszcza ministerstwo.

Ograniczyć ilość listów „express" wysyłanych często zupełnie bezcelowo zamiast listów zwykłych.

Należy zwrócić szczególną uwagę na racjonalną gospodarkę znaczkami pocztowemi do urzędowych przesyłek listowych w celu osiągnięcia jak najdalej posuniętej oszczędności w zużyciu tych znaczków, zwłaszcza przez urzędy samorządu terytorjalnego i resortów zespolonych.

W pierwszym rzędzie winien być położony nacisk na jak najszersze wykorzystanie uprawnienia, przewidzianego w § 7 rozporządzenia Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448), który to przepis zezwala na obciążanie opłatą pocztową adresata, jeżeli wysyłane pismo dotyczy wyłącznie jego interesu.

Depesze.

Depeszami posługiwać się wolno tylko w wyjątkowych i istotnie nagłych wypadkach.

Telefony.

Telefony mieszkaniowe mogą posiadać tylko: wojewoda, wicewojewoda, sekretarz wojewody, naczelnik wydziału społeczno-politycznego oraz 2 kierowników oddziałów w wydziale społeczno-politycznym. Ilość telefonów domowych do dyspozycji Komisarza Rządu na m. st. Warszawę ustali Ministerstwo.

W starostwach może posiadać telefon domowy starosta, o ile nie posiada takiego telefonu, opłacanego przez wydział powiatowy. W starostwach grodzkich może posiadać telefon domowy referent bezpieczeństwa. Zakładanie nowych telefonów wymaga zgody Ministerstwa.

Ilość rozmów telefonicznych miejskich powinna być utrzymywana w granicach określonych kontyngentów. Przekroczenie kontyngentu powinno być uzasadnione przez urzędnika, korzystającego z aparatu. Powyższe oczywiście nie ma zastosowania do aparatów ogólnych i central do nadawania telefonogramów.

Rozmowy międzymiastowe.

1) korzystanie z telefonicznych rozmów międzymiastowych dopuszczalne jest tylko w wypadkach nagłych i wyjątkowych,

2) czas tych rozmów winien być ograniczony do minimum,

3) w szczególności niedopuszczalne są polecenia o odwrotne telefoniczne odpowiedzi i sprawozdania (w komunikacji międzymiastowej) poza wyjątkowemi, nie cierpiącemi zwłoki wypadkami.

W związku z tem celem, zmniejszenia ilości rozmów międzymiastowych, należy:

a) prowadzić kontrolę rozmów międzymiastowych, przyczem poza P. P. Wojewodami (Komisarzem Rządu) i Wicewojewodami (Zastępcą Komisarza Rządu) rozmowy wszystkich podwładnych urzędników winny odbywać się jedynie za uzyskaniem uprzedniej zgody: a) w urzędzie wojewódzkim — wicewojewody, z wyjątkiem wydziału społeczno-politycznego, gdzie zgody udziela naczelnik tego wydziału, b) w starostwach — starosty,

b) obostrzyć przy korzystaniu z telefonów międzymiastowych i przerzucić sprawy mniej pilne, a załatwiane dotychczas tą drogą, na porozumiewanie się w drodze telegraficznej,

c) opracować w miarę możności treść rozmowy przed jej rozpoczęciem dla skrócenia czasu jej trwania i lakonicznie formułować teksty przy nadawaniu telefonogramów,

d) wykorzystywać godziny najmniejszego ruchu t. j. do godz. 10-ej i od godz. 14-ej dla przeprowadzenia wszystkich potrzebnych rozmów zwyczajnych; mniej pilne telefonogramy nadawać po godz. 19 (taryfa ulgowa),

e) deklarować rozmowy prywatne prowadzone z telefonów biurowych już przy zamawianiu jako „prywatne",

f) podawać przy zamawianiu rozmów międzymiastowych numer żądanego połączenia, gdyż za wyszukanie numeru pobierana jest dodatkowa opłata,

g) ustalić trasy nadawania telefonogramów do wszystkich starostw i zarządzić nadawanie tych telefonogramów w drodze tranzytowej, t. j. aby Urząd Wojewódzki nadawał telefonogramy tylko do kilku najbliższych starostw, te zaś do następnych, położonych na linji telefonicznej,

h) wyznaczyć kredyty miesięczne dla starostw i zarządzić, aby starostwa regulowały należności za rozmowy międzymiastowe bezpośrednio,

i) każdą rozmowę międzymiastową wpisywać do ewidencji z podaniem daty, numeru sprawy, nazwiska rozmawiającego i nazwiska aprobującego, o którym mowa w p. a) powyższego.

Książki.

Zakup książek wstrzymuje się, z wyjątkiem tych, których nabycie zostało wyraźnie zarządzone przez Ministerstwo. dotyczy to również resortów zespolonych, dla których książki są kupowane z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Czasopisma.

Ograniczyć abonowanie Monitorów Polskich do egzemplarza dla bibljoteki i wydziału ogólnego (oddział administracyjny).

Oprawa.

Do oprawy oddawać można tylko wydawnictwa stale używane jak np. Dziennik Ustaw. Pozostałe konieczne wydawnictwa należy tylko broszurować sposobem gospodarczym.

§ 17.

Wydawnictwa.

Kredyt na wydawnictwa przeznaczony jest na wydatki za druk, papier i porto. Dziennika Wojewódzkiego oraz inne wydatki rzeczowe, przewidziane w zatwierdzonym przez Ministerstwo planie gospodarczym.

§ 18.

Inne wydatki.

Z kredytu na „inne wydatki" mogą być likwidowane następujące należności:

1) Wynagrodzenia świadków i biegłych wzywanych na rozprawy w postępowaniu administracyjnem i na rozprawy dyscyplinarne (art. 106 ustawy z dn. 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341 oraz § 29 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 790).
2) Koszty wykonania ustawy o aktach urodzenia dzieci nieznanych rodziców (art. 3 i 6 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 413).
3) Koszty, wynikające ze zmiany nazwisk hańbiących (art. 5 ustawy z dnia 22 marca 1929 r. Dz. U. R. P. Nr. 3 z r. 1930, poz. 16).
4) Koszty Komisji Egzaminacyjnej dla kandydatów na sekretarzy gminnych.
5) Inne drobne wydatki (tłumaczenia pism z języków obcych, herbata wydawana urzędnikom w myśl zarządzenia Min. Spraw Wewnętrznych uzgodnionego z Min. Skarbu z dn. 2.X.1919 r. Nr. 662-AB. 4133/3).

§ 19.

Remont.

Z kredytu na remont i konserwację nieruchomości mogą być pokrywane wydatki na drobny remont i konserwację budynków urzędów wojewódzkich i starostw.

Do robót tych mogą być zaliczone jedynie najniezbędniejsze remonty ratownicze, jak naprawa przeciekających dachów, zwalczanie grzyba, naprawa tynków zagrażających bezpieczeństwu, naprawa okien, drzwi, podłóg i pieców oraz konserwacja instalacji świetlnej, wodociągowo-kanalizacyjnej, centralnego ogrzewania i wnętrz biurowych.

Odnawianie lokali biurowych farbą klejową nie może odbywać się częściej niż raz na trzy lata, a tapetowanie raz na 6 lat, tapetami w cenie do 1 zł. za rolkę.

Malowanie okien od strony zewnętrznej może odbywać się najczęściej raz na trzy lata, a od strony wewnętrznej—na 6 lat.

Dyslokacja komórek organizacyjnych w urzędach wojewódzkich i starostwach oraz dokonywanie przeróbek wewnątrz gmachów jest wzbronione. Wyjątki mogą nastąpić tylko na skutek zarządzonych przez Ministerstwo zmian organizacyjnych.

§ 20.

Utrzymanie w aresztach.

Z kredytu na utrzymanie osób zatrzymanych i osądzonych administracyjnie pokrywane są wydatki według norm ustalonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 1934 roku (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 175).

Przy sprawdzaniu rachunków za utrzymanie osób skazanych w drodze administracyjnej należy mieć na uwadze postanowienia okólnika Nr. 81 z 1934 r. o kosztach wykonania orzeczeń karno-administracyjnych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 15, poz. 152).

§ 21.

Z kredytów na „koszty poboru wojskowego", „dotacje i subwencje", „zasiłki wojskowe", „koszty asystencji wojskowej i techniczno-wojskowej" oraz „nieściągalne koszty postępowania" mogą być pokrywane wydatki, wyszczególnione w objaśnieniach do przedłożenia rządowego preliminarza budżetowego na rok 1936/37 zgodnie z poszczególnemi zarządzeniami Mini-

sterstwa w ramach otwieranych na ten cel kredytów.

§ 22.

Remont i utrzymanie nieruchomości nieprzekazanych.

Kredytu na remont i utrzymanie nieruchomości państwowych (służba techniczna) mogą być wydatkowane tylko na nieruchomości nie przekazane oraz na pokrycie części kosztów przypadających na remont i utrzymanie lokali mieszkalnych w budynkach przekazanych (z wyjątkiem mieszkań służbowych).

Koszty remontu niektórych części budynków przekazanych mogą być pokrywane z kredytów służby technicznej tylko za zgodą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 23.

Remont budynków i mieszkań niesłużbowych.

Z kredytów przekazywanych na remont budynków państwowych w pierwszej linji powinien być wykonywany remont dachów i zewnętrznych elewacyj budynków.

Mieszkania niesłużbowe w budynkach państwowych mogą być odnawiane na koszt Skarbu Państwa, jako właściciela realności tylko w razie koniecznej potrzeby, przyczem o ile koszt remontu przewyższa 75 złotych na izbę, remont może być wykonany tylko na podstawie kosztorysów akceptowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

§ 24.

Z kredytów na zarząd gmachów państwowych powinno być wypłacane uposażenie funkcjonarjuszów administracji budynków państwowych, pobierających poniżej 100 złotych miesięcznie.

§ 25.

Koszty podróży i diety służby technicznej.

Koszty podróży i diety służby technicznej, związane z dokonywaniem inspekcji i lustracyj robót technicznych przez urzędników wojewódzkich wydziałów komunikacyjno - budowlanych oraz przez achitektów powiatowych i rejonowych, a także przez funkcjonarjuszów referatów grobownictwa wojennego w urzędach wojewódzkich, należy pokrywać z kredytów w Dz. 2 § 3 „podróże służbowe".

Wszystkie inne koszty podróży służbowych i diety służby technicznej winny być pokrywane z właściwych kredytów specjalnych.

Koszty podróży i diety, związane z wyjazdami służbowemi w sprawach zarządu gmachami państwowemi, należy pokrywać z kredytów na „zarząd gmachów państwowych", bez względu na to, czy podróże te mają charakter inspekcyjny czy nie (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 16, poz. 161 z roku 1934).

Zatem w dz. 2 § 3 powinny być pokrywane koszty podróży i diety, związane z dokonywaniem lustracyj biur mierniczych przysięgłych i inspekcyj granicy państwowej oraz inspekcyj z zakresu grobownictwa wojennego. Jednakże, o ile przy wykonywaniu powyższych czynności, wymagane jest użycie robotników (figurantów), koszty podróży i diety urzędników (oraz robocizny), winny być pokrywane z kredytów w Dz. 3 § 14 przy sprawowaniu nadzoru nad mierniczymi przysięgłymi lub § 15 przy sprawowaniu nadzoru nad granicą państwową. Przy wykonywaniu zaś robót na cmentarzach wojennych koszty podróży i diety urzędników (oraz robocizny) winny być pokrywane z kredytów w Dz. 3 § 17 i 18.

§ 26.

Utrzymanie granic Państwa.

Sprawę użycia kredytów na utrzymanie granic Państwa (Dz. 3 § 15, poz. 1 i 2) normują pisma okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5.V.1933 r. Nr. BO. 58/16 i z dnia 16.V.1935 r. Nr. AP. 116-N-19 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 17, poz. 98 z roku 1935).

§ 27.

Badanie wód powierzchniowych, ścieków i powietrza.

Z kredytów na badanie wód powierzchniowych, ścieków i powietrza (Dz. 3 § 19 budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych) można wypłacać sumy każdorazowo asygnowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych właściwym placówkom naukowo-badawczym tylko na te badania, które wynikają z programu, zatwierdzonego przez Międzywojewódzki Komitet Ochrony Rzek przed zanieczyszczaniem, będący pod przewodnictwem właściwego Wojewody.

§ 28.

Studja i projekty (plany) zabudowania osiedli.

Kredyty, przeznaczone na sporządzenie planów zabudowania osiedli — mogą być wydatkowane zgodnie z preliminarzami budżetowemi poszczególnych Biur Planów Regjonalnych oraz Biur pomiarów i zabudowy miast, akceptowanemi przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych odnośnie Biura Planu Regjonalnego Warszawy, a przez Wojewodów co do pozostałych biur.

Na sporządzenie planów zabudowania osiedli, zniszczonych wskutek klęsk żywiołowych i na opracowanie projektów, dotyczących objektów państwowych, mogą być wypłacone odpowiednie sumy tylko na podstawie zgody Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, uzyskanej każdorazowo dla poszczególnych wypadków.

Sławoj Składkowski
MINISTER

Warszawa, dnia 4 czerwca 1936 r.

102.

OKÓLNIK Nr. 42

z dnia 9 czerwca 1936 r.

o zwalczaniu pornografji.

(Nr. AP. 97-3).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W związku z koniecznością jaknajskuteczniejszej walki z degeneracją moralną i fizyczną narodu należy jaknajenergiczniej przeciwdziałać takim przejawom, które degenerację tę powodują. Polecam niezwłocznie i energicznie przystąpić do walki z pornografją przedsiębiorąc właściwe i stanowcze środki w celu niedopuszczenia do sprowadzania, wytwarzania bądź rozpowszechniania druków, wizerunków lub innych przedmiotów pornograficznych.

Przypominając okólnik Nr. 28 z dnia 26 lutego 1930 r. (Zbiór Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1277 poz. 7) podkreślam, iż wskazówki i wytyczne w nim zawarte nie straciły na swej aktualności, z wyjątkiem powołanych artykułów zaborczych K. K., w miejsce których ma obecnie zastosowanie art. 214 K. K. 1932 r.

Za mające charakter pornograficzny należy uważać takie pisma, druki, wizerunki lub inne przedmioty, które — biorąc pod uwagę przeciętne przeświadczenie ogółu — o c z y w i ś c i e obrażają poczucie wstydu i przyzwoitości.

Badając np. charakter pewnego pisma czy rysunku rozważyć należy nie tylko ich sens i tendencje, lecz również wziąć trzeba pod uwagę na jaką publiczność są obliczone i t. p. Często właśnie od towarzyszących okoliczności zależeć będzie czy dany przedmiot posiada charakter pornograficzny czy też nie.

Ponadto podkreślam, iż przestępstwa rozpowszechniania pornografji dopuszcza się każdy, kto w jakikolwiek sposób (nawet bezpłatnie) przekazuje innej osobie przedmiot o charakterze pornograficznym, lub przedmiot taki wystawia w miejscu publicznem bądź dostępnem dla publiczności.

Polecam również zwrócić baczną uwagę na wszelkiego rodzaju ogłoszenia (zwykle dość zręcznie zamaskowane) mające na celu ułatwianie rozpowszechniania pornografji.

Jednocześnie zarządzam, aby w każdym wypadku ujawnienia przestępstw o których mowa, był niezwłocznie składany krótki meldunek do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w myśl pisma Nr. P. P. 6864/1/31 z dn. 8.VII.1931 r. wraz z odpisem doniesienia karnego kierowanego do Sądu, — oraz z załączeniem kilku egzemplarzy zajętych przedmiotów, co w doniesieniu do Sądu należy zaznaczyć. Jeśli ilość zajętych przedmiotów jest niewielka, lub z innych względów wyłączenie kilku z nich jest niemożliwe z powodu zdekompletowania materjału dowodowego,—wówczas w doniesieniu do Sądu należy postawić wniosek o przekazanie tych materjałów do Min. Spr. Wewn. po wyroku, jeśli przepadek ich zostanie orzeczony. Niezależnie od powyższego należy zawiadamiać Min. Spr. Wewn. o każdej decyzji Sądu zatwierdzającej lub uchylającej zarządzone zajęcie druku czy przedmiotu pornograficznego, dołączając odpis ewent. motywów wyroku.

Podając powyższe do wiadomości i ścisłego wykonania proszę P.P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) o bliższe i bardziej niż dotychczas troskliwe zajęcie się poruszoną sprawą, mającą doniosłe znaczenie dla zdrowia i tężyzny moralnej narodu.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

103.

P I S M O O K Ó L N E

z dnia 3 czerwca 1936 r.

o przyjmowaniu interesantów w urzędach.

(Nr. GL. 11-3).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W czasie swych podróży inspekcyjnych skonstatowałem kilkakrotnie, że wydane przeze mnie w swoim czasie przepisy o przyjmowaniu interesantów — nie są ściśle przestrzegane. Dotyczy to w szczególności książki przyjęć. Książki te w niektórych starostwach nieoprawione niszczeją, poza tem prowadzone są niedbale, zapisy uskuteczniane są pobieżnie ołówkiem, obejmują tylko przedmiot sprawy, nie podając ani treści decyzji starosty ani nazwisk referentów i sposobu załatwienia sprawy. Brak również podpisu starosty.

Przywiązując szczególną wagę do szybkiego i skutecznego załatwiania spraw ludności zgłaszającej się w starostwach, polecam przestrzegać obowiązujących w tej mierze zarządzeń, ogłoszonych w drugim tomie Zbioru Zarządzeń Min. Spraw Wewn. na str. 1281 do 1284.

Organa inspekcyjne mają obowiązek czuwać nad ścisłem wykonaniem niniejszego mojego polecenia a winnych uchybienia pociągać do odpowiedzialności.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

104.

PISMO OKÓLNE

z dnia 3 czerwca 1936 r.

w sprawie wykonania zarządzeń o zniesieniu sprawdzania przetworów mięsnych w miejscach przeznaczenia.

(Nr. Apr. 60-1-12)

Do

P. P. Wojewodów, Starostów i Prezydentów Miast.

Doszło do mojej wiadomości, że niektóre zarządy miejskie bądź dotychczas nie zniosły, bądź też ponownie wprowadziły, powołując jako podstawę prawną rozporządzenie z dnia 30.VI 1932 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 603), sprawdzanie w miejscach przeznaczenia transportów mięsa i przetworów mięsnych, których obrót podlega jedynie nadzorowi w miejscach sprzedaży i w czasie przewozu.

Przypominam, że na podstawie cytowanego na wstępie rozporządzenia może być zarządzone sprawdzanie jedynie „wędlin" i „innych wyrobów wędliniarskich" pochodzenia zamiejscowego.

Produkty te definjuje ściśle § 3 pkt. a) i ust. 1) omawianego rozporządzenia, zaś dwa przedostatnie ustępy § 41 tegoż rozporządzenia precyzują uprawnienia władzy dozoru, właściwej dla ich miejsc przeznaczenia.

Szczegółowe wyjaśnienia w tych sprawach zawiera również obowiązująca instrukcja z dnia 4.IV.1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 15 z dn. 10.V.1935 r.) w punkcie ad 6 i poprzednich.

Z przepisów tych wyraźnie wynika brak uprawnień do sprawdzania na podstawie cytowanego rozporządzenia wszelkiego rodzaju transportów mięsa oraz przetworów mięsnych (jak np. konserwy), potraw mięsnych i t. p., a także pobierania za sprawdzanie tych produktów, dowiezionych do miejsc przeznaczenia, jakichkolwiek opłat.

Sprawdzanie badania lek.-wet. mięsa t. zw. przywozowego oraz pobieranie opłat za to sprawdzanie reguluje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 454 z 1933 r.) i przepisy wykonawcze do tego rozporządzenia oraz cytowana instrukcja w punkcie ad 5).

Ponieważ mimo, wyraźnego brzmienia obowiązujących w tych sprawach przepisów, zaszły jednak wypadki sprawdzania w miejscach przeznaczenia transportów konserw mięsnych, smalcu i t. p. przetworów pochodzenia zamiejscowego oraz pobierania w związku z tem sprawdzaniem wygórowanych opłat, przekraczających znacznie koszta własne dokonywanych czynności, — zarządzam szczegółowe zbadanie sprawy i niezwłoczne usunięcie stwierdzonych w tej dziedzinie uchybień.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

105.

PISMO OKÓLNE

z dnia 3 czerwca 1936 r.

o „Święcie Morza".

(Nr. AP. 2-134).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Na prośbę Zarządu Głównego Ligi Morskiej i Kolonjalnej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zmienia ustalony w piśmie okólnem z dnia 15 maja 1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 13, poz. 134) termin „Święta Morza" i prosi o zarezerwowanie począwszy od r. b. dni: 27, 28, 29 i 30 czerwca oraz 1, 2 i 3 lipca włącznie, jako terminu na stałe tego obchodu.

Dalsza treść powołanego pisma okólnego pozostaje bez zmian.

Równocześnie Ministerstwo przypomina zarządzenie swoje z dnia 22 lutego 1934 r. Nr. AP. 2/134 w sprawie poparcia akcji Ligi.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

106.

PISMO OKÓLNE

z dnia 4 czerwca 1936 r.

o niewłaściwem użyciu znaczków urzędowych do korespondencji.

(Nr. GB. 48-101-2).

Do

Urzędów Wojewódzkich (z wyjątkiem śląskiego),

Ministerstwo stwierdziło wypadki opłacenia przez zarząd gminny pocztowym znaczkiem urzędowym deklaracji wysłanej podatnikowi w sprawie wymiaru danin komunalnych, a to mimo wydania okólnego zarządzenia z dnia 20 lipca 1935 r. Nr. SS. 66/8/2 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 24, poz. 137), nakazującego zwrócenie zarządom gminnym uwagi, aby bezwzględnie zaprzestały opłacania znaczkami pocztowemi, przeznaczonemi wyłącznie dla przesyłek urzędowych w poruczonym zakresie działania, korespondencji należącej do własnego zakresu działania.

Ministerstwo prosi o zbadanie, czy wypadki takie mają miejsce na terenie wojewódz-

twa, wydanie w razie potrzeby kategorycznych właściwych zarządzeń, rozważenie możliwości wyrównania powstałych strat Skarbu Państwa i nadesłanie wyczerpującego sprawozdania.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

107.

PISMO OKÓLNE

z dnia 4 czerwca 1936 r.

o zwolnieniu sekretarzy gminnych od obowiązku spłacania pożyczek zaciągniętych przed objęciem stanowiska.

(Nr. SS. 42-420-1).

Do

P. P. Wojewodów województw południowych i zachodnich.

Pewna ilość Wydziałów Powiatowych udzieliła kandydatom na nowych sekretarzy gminnych w województwach południowych i zachodnich pożyczek, aby im umożliwić ukończenie wojewódzkich kursów samorządowych,

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że sekretarze ci znaleźli się w ciężkiej sytuacji finansowej, gdyż szczupłe ich uposażenia nie wystarczają na równoczesne pokrywanie kosztów utrzymania i spłatę wspomnianych pożyczek.

Ponieważ sekretarze, którzy ukończyli kursy wojewódzkie stanowią niewątpliwie element bardzo wartościowy i dobrze wykwalifikowany oraz biorąc pod uwagę obecne ciężkie położenie finansowe tych sekretarzy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o zarządzenie, by Wydziały Powiatowe o ile możności zwolniły sekretarzy gminnych od obowiązku spłaty tych pożyczek albo przynajmniej rozłożyły je na bardzo niskie i dogodne raty.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Podwiński
NACZELNIK WYDZIAŁU

108.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 czerwca 1936 r.

o sprzedaży drewna na budowę szkół powszechnych.

(Nr. SF. 20-196-6.).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Nawiązując do zarządzenia swego z dnia 2.I.1936 r. Nr. SF. 20/196/3 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1, poz. 4), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu odpisy zarządzeń Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych z dnia 30.IV. b. r. i z dnia 2.V. b. r. Nr. E. H. I-6164/65 w sprawie nowych warunków sprzedaży drewna na budowę szkół powszechnych, z prośbą o powiadomienie o treści tych zarządzeń zarządów gmin wiejskich i miejskich ewent. w drodze ogłoszenia tych zarządzeń w Dzienniku Wojewódzkim.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

MINISTERSTWO ROLNICTWA
I REFORM ROLNYCH
Dyrekcja Naczelna Lasow
Państwowych
Warszawa,
dnia 30 kwietnia 1936 r.
Znak sprawy: E.H. I — 6164/65.
Sprawa: Sprzedaż drewna na budowę publicznych szkół powszechnych.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 7 kwietnia 1936 r. Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych upoważnia Dyrekcję do uskuteczniania kredytowej sprzedaży drewna samorządom terytorjalnym na budowę publicznych szkół powszechnych w ciągu trzech państwowych okresów budżetowych, liczonych od 1 kwietnia 1936 r.

Przy zawieraniu tranzakcyj należy przestrzegać następujących warunków.

1. Sprzedaż może obejmować drewno okrągłe, materjały ciosane i tarte.

2. Tranzakcje winny być zawierane przez samorządy z najbliższemi Nadleśnictwami, Tartakami lub też z Dyrekcją Lasów Państwowych, jeżeli będzie to bardziej celowe z uwagi na objęcie dostawą kilku Nadleśnictw, względnie Tartaku i Nadleśnictwa.

W pierwszym rzędzie winna Dyrekcja uwzględniać zapotrzebowanie gmin wiejskich, położonych w pobliżu Nadleśnictw, a następnie zgłoszenia samorządów miejskich.

3. Drewno będzie sprzedawane w miarę posiadanych zapasów po cenach handlowych, obowiązujących w dniu zawarcia tranzakcji w danem Nadleśnictwie lub Tartaku loco las lub skład tartaku, zmniejszonych o 33%, co winno być uwidocznione w asygnacjach oraz w fakturach, wystawionych dla samorządów.

4. Spłata należności z tytułu każdej tranzakcji kredytowej winna być dokonana w ten sposób, że instytucja samorządowa zapłaci przy odbiorze drewna 10% ceny po zastosowaniu ulgi 33%, o ile to będzie drewno okrągłe, zaś 20% ceny ulgowej o ile nabyła ona materjał tarty lub ciosany. Resztę należności należy rozłożyć na pięć równych rocznych rat, z których pierwsza będzie płatna najpóźniej do dnia 1 lipca roku budżetowego (liczonego od dnia 1 kwietnia do 31 marca) następującego po pobraniu drewna, a następne cztery — w równych ratach rocznych, płatnych najpóźniej do dnia 1 kwietnia każdego roku. W wypadkach, szczególnie za-

sługujących na uwzględnienie, Dyrekcja może rozłożyć należność na więcej, aniżeli pięć rat rocznych, jednak nie więcej jak na 10 rat rocznych, przyczem wartość tranzakcyj, których spłata rozłożona będzie na więcej aniżeli pięć lat, nie może przekraczać 10% ogólnej wartości zawartych przez Dyrekcję tranzakcyj.

5. Udzielony kredyt będzie oprocentowany w wysokości 3% w stosunku rocznym, przyczem odsetki należy liczyć od początku okresu budżetowego (od dnia 1 kwietnia), następującego po dokonaniu tranzakcji kredytowej.

6. Zapłacenie skredytowanej należności winno być zabezpieczone w jeden z następujących sposobów: a) samorządy wystawią weksle gwarancyjne in blanco, wraz z odpowiedniemi deklaracjami o ich wypełnieniu przez Administrację Lasów Państwowych w razie niezapłacenia przez samorząd przypadającej w ustalonym terminie raty; b) skredytowana należność za drewno od samorządów, którym Administracja Lasów Państwowych płaci podatki komunalne, może być zarachowana na poczet tych podatków na podstawie odpowiednich oświadczeń, złożonych przez samorządy; c) samorządy, które nie mają należności podatkowych od Administracji Lasów Państwowych, mogą upoważnić Urzędy Skarbowe do przekazywania organom tej Admininistracji należnych kwot z sum, wpływających na ich konto z pobieranych dodatków komunalnych do podatków państwowych, ewentualnie złożą zobowiązanie powiatowego związku samorządowego do spłacania należności za drewno.

Przy zawieraniu tranzakcji organa Administracji Lasów Państwowych winny ustalić najbardziej właściwą i możliwą w danym wypadku dla samorządu formę zabezpieczenia z pośród wymienionych wyżej gwarancyj uiszczenia należności.

7. Sprzedaż drewna na omówionych warunkach będzie dokonywana, jak podano wyżej, w ciągu trzech okresów budżetowych, a mianowicie:

1) od dn. 1.IV.1936 r. do dn. 31.III.1937 r.
2) „ „ 1.IV.1937 r. „ „ 31.III.1938 r.
3) „ „ 1.IV.1938 r. „ „ 31.III.1939 r.

Skredytowana należność za drewno, licząc według pełnych cen handlowych, w każdym z okresów budżetowych nie może przekraczać dla całej Administracji Lasów Państwowych sumy 3.000.000 złotych. Na okres od dnia 1.IV. 1936 r. do dnia 31.III.1937 r. Dyrekcja Naczelna przeznacza z wymienionej sumy następujące kwoty:

dla D. L. P.	w	Białowieży	— 250.000 zł.
„	we	Lwowie	— 450.000 „
„	w	Łucku	— 450.000 „
„	w	Poznaniu	— 100.000 „
„	w	Radomiu	— 400.000 „
„	w	Siedlcach	— 550.000 „
„	w	Toruniu	— 100.000 „
„	w	Warszawie	— 350.000 „
„	w	Wilnie	— 350.000 „

Po nadesłaniu przez Dyrekcje sprawozdań z dokonanych tranzakcyj i dalszych zapotrzebowań do 31.III.1937 r., Dyrekcja Naczelna dokona w razie potrzeby przesunięć w powyższym podziale.

Sprawozdania, osobno z dokonanych tranzakcyj i osobno z dalszych zapotrzebowań, winny być przedstawione w terminie do dnia 1-go lipca r. b. według wzoru, zamieszczonego w punkcie 9-ym niniejszego zarządzenia.

O ile zapotrzebowanie samorządu byłoby większe, Dyrekcja Naczelna będzie mogła rozważyć kwestję wydatku drewna na wartość powyżej 3 miljonów złotych na poczet następnego roku budżetowego. Odpowiednie wnioski winny Dyrekcje przedstawić we wspomnianym sprawozdaniu. Przekroczenie ustalonych kwot nie może być dokonane bez uprzedniej aprobaty Dyrekcji Naczelnej, która będzie uwzględniała jedynie wypadki szczególnie ważne.

8. Ulga w wysokości 33% od cen handlowych winna być zastosowana również do sprzedaży, dokonanych przed dniem 1 kwietnia 1936 r., na podstawie zarządzenia Dyrekcji Naczelnej z dn. 6 grudnia 1935 r. zn. spr. E. H. I — 6164/286. Wartość drewna, objętego wpomnianemi tranzakcjami należy zaliczyć na poczet pierwszego okresu, t. j. od dnia 1.IV.1936 r. do 31.III.1937 r. — W związku z zastosowaniem ulgi nie może ulec obniżeniu wysokość pierwszej raty w zawartych tranzakcjach, zmniejszone zaś winny być odpowiednio wszystkie raty następne.

9. W terminach do dnia 1.III.1937 r. i 1.III. 1938 r. winny Dyrekcje przedstawiać zestawienia zapotrzebowań samorządów na materjały drzewne do budowy szkół, wraz ze swojemi wnioskami w tej sprawie. Na podstawie tych wykazów Dyrekcja Naczelna będzie dokonywała corocznie przydziału odpowiednich kwot. W tych samych terminach Dyrekcje będą nadsyłały sprawozdania z dokonanych w ubiegłym okresie sprzedaży drewna dla samorządów do budowy szkół. Wymienione zestawienia zarówno z dokonanych tranzakcyj, jak i zapotrzebowań na przyszły okres, należy sporządzać według poniższego wzoru.

Jednostka A. L. P.	Instytucja samorząd. pobierająca drewno	Ilość drewna				Wartość drewna	
		okrągłe	ciosane	tarte	razem	w/g cen cennika handlow.	po zastosowaniu 33% zniżki cen
		metry sześcienne					

W sprawie trybu prowadzenia rozrachunków z tytułu sprzedaży drewna na budowę szkół powszechnych nastąpi oddzielne zarządzenie.

Równocześnie Dyrekcja Naczelna anuluje zarządzenie swoje z dnia 6 grudnia 1935 r. zn. spr. E. H. i 6164/286.

DYREKTOR NACZELNY
LASÓW PAŃSTWOWYCH
podpis

MINISTERSTWO ROLNICTWA
I REFORM ROLNYCH
Dyrekcja Naczelna Lasów
Państwowych
Warszawa, dn. 2 maja 1936 r.
Znak sprawy: E. H. i-6164/65.
Sprawa: **Sprzedaż drewna na budowę szkół.**

W związku z wydaniem zarządzenia z dn. 30 kwietnia r. b. zn. E. H. i-6164/65 w sprawie sprzedaży drewna na budowę publicznych szkół powszechnych z zastosowaniem 33% zniżki cen— Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych przewiduje wzmożone zapotrzebowanie drewna przez samorządy, przekraczające w niektórych wypadkach możliwości Dyrekcyj oraz przeznaczone na ten cel kwoty.

Dla zaopatrzenia w pierwszym rzędzie samorządów, posiadających rzeczywiście wysoce niedostateczną ilość budynków szkolnych, jako też dla stwierdzenia, czy zamierzona budowa szkoły opiera się na zatwierdzonych planach, a w związku z tem dla przeprowadzenia w tym kierunku selekcji w ulgowym wydatku drewna,—winna Dyrekcja wymagać od samorządów dołączania do podań o ulgową sprzedaż drewna opinji odpowiedniego Kuratorjum Okręgu Szkolnego. W wymienionej opinji Kuratorjum zaświadczy, czy plany budowy projektowanej szkoły zostały zatwierdzone oraz wypowie się co do stopnia potrzeby i pilności budowy danej szkoły w stosunku do innych projektowanych w jego okręgu szkół.

Omawianych zaświadczeń nie należy żądać od samorządów, z któremi zostały już definitywnie zawarte tranzakcje na kupno-sprzedaż drewna do budowy szkół na zasadzie zarządzenia z dnia 6.XII.1935 r. zn. E. H. i-6164/286.

DYREKTOR NACZELNY
LASÓW PAŃSTWOWYCH
podpis

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.